26/01/2021

«Η Πιερία κατά την Τουρκοκρατία & την Επανάσταση του 1821»

/ Ελλάδα 1821 - 2021

«Η Πιερία κατά την Τουρκοκρατία & την Επανάσταση του 1821» ήταν το θέμα που ανέπτυξαν διαδικτυακώς χθες (Δευτέρα 25 Ιανουαρίου 2021) στο πλαίσιο του αφιερώματος της «Σχολής Γονέων – Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κατερίνης» για τα 200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση, η Αντιπεριφερειάρχης Πιερίας κ. Σοφία Μαυρίδου, ο Δάσκαλος & Ιστορικός Ερευνητής κ. Νικόλαος Σαϊδές και ο Δάσκαλος & π. Διευθυντής Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Πιερίας κ. Κωνσταντίνος Αρβανίτης.

Σοφία Μαυρίδου: Αγαπάμε περισσότερο τον τόπο μας όταν γνωρίζουμε την Ιστορία και τον Πολιτισμό του...Το 1821 αποτελεί για εμάς σχολείο μνήμης και πηγή ισχύος. Κέντρο αντίστασης των κλεφτών και Αρματωλών στον Όλυμπο και στα Πιέρια ήταν το χωρίο Μηλιά! Η συμβολή της Πιερίας υπήρξε καταλυτική για την επανάσταση.

Νικόλαος Σαϊδές: Οι ηρωίδες εκείνες γυναίκες αναγκάστηκαν να πνίξουν τα ίδια τους τα παιδιά! Η Βρεφοκτονία αυτή υπήρξε ένα από τα ανεπανάληπτα

εγχειρήματα που έχει πράξει Ελληνική ψυχή.

Κωνσταντίνος Αρβανίτης: Οι υπόδουλοι Έλληνες δεν εφησύχασαν ποτέ στους 4 αιώνες Τουρκοκρατίας στον τόπο μας. Ποτέ δεν βγήκε από την σκέψη τους η αποτίναξη από τον Τουρκικό ζυγό και η ιδέα της οριστικής Απελευθέρωσης τους! Πρώτη εισβολή των Οθωμανών στην Ευρώπη το 1354. Η Πιερία κατακτάται το 1385 και η Θεσσαλονίκη το 1431.

Δείτε εδώ το βίντεο της εκδήλωσης:

Οι προσκεκλημένοι της Σχολής Γονέων Κατερίνης «ξετυλίξαν» τις προσπάθειες των Ελλήνων για την πολυπόθητη Ελευθερία. **Ο πρώτος ομιλητής κ. Κωνσταντίνος Αρβανίτης στην αρχή της ομιλίας του διέτρεξε την ιστορία τεσσάρων αιώνων Τουρκοκρατίας στην Πιερία, αναλύοντας ιστορικά στοιχεία από το βιβλίο του και ανέκδοτες φωτογραφίες**. **Παρουσίασε τους αγώνες κατά τα προεπαναστατικά χρόνια γενικότερα στην Πιερική περιοχή μετά την εισβολή των Οθωμανών στην Ευρώπη το 1354.** «**Η Πιερία κατακτάται το 1385, η Θεσσαλονίκη το 1431 και η Κωνσταντινούπολη το 1453**. Η «Πόλη των πόλεων» δεν παραδόθηκε, αλλά έπεσε μαχόμενη».

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε στις διάφορες επιθέσεις των Τούρκων σε κάστρα της Πιερίας, στην χωροταξική διαίρεση της Πιερίας σε βόρεια και νότια, στο στρατιωτικό φεουδαρχικό μοντέλο που εφάρμοσαν οι τούρκοι κατακτητές, στα κεφαλοχώρια καθώς και στην σκληρή οθωμανική κυριαρχία με επίπτωση την δημιουργία εξεγέρσεων. «Στην Πιερία η σημαντικότερη εξέγερση σημειώνεται το

1650 στην Μηλιά. Η αφύπνιση των υπόδουλων «γέννησε» τους Κλέφτες, με την εθνικοαπελευθερωτική τους δράση και εν συνεχεία τους Αρματολούς». Επίσης, ο κ. Αρβανίτης παρουσίασε ιδιαίτερα γλαφυρά τη ζωή, το έργο και την προσφορά των κλεφταρματολών της Μηλιάς, των γνωστών Λαζαίων, γενάρχης των οποίων υπήρξε ο Τόλιος Λάζος, στον αγώνα για την Επανάσταση του 1821.

Στη διάρκεια της εκδήλωσης προβλήθηκαν δηλώσεις από την κ. Ελένη Γλύκατζη Αρβελέρ την πρώτη γυναίκα πρύτανη στο Πανεπιστήμιο της Σορβόννης και Πρέσβειρα Καλής Θελήσεως στην UNICEF για την επέτειο των 200 χρόνων από το 1821.

Στην συνέχεια, πήρε το λόγο η κ. Σοφία Μαυρίδου, η οποία αρχικά αναφέρθηκε στα επαναστατικά κινήματα της Πιερίας και της ευρύτερης περιοχής, στον ρόλο των κλεφταρματολών με κέντρο αντίστασης τη Μηλιά και σε διάσημους για την πιερικη γη αρματολούς όπως ο Πάνος Ζήδρος, ο Τσάρας, ο Γεωργάκης Ολύμπιος και πολλοί άλλοι. Σχολίασε επίσης ,τη συμβολή στον αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία της επαναστάσεως του Λιτόχωρου και ιδιαιτέρως του πρωταγωνιστή της, Επίσκοπο Νικόλαου Λούση. Ταυτόχρονα, προβλήθηκε ανέκδοτη φωτογραφία του Επίσκοπου Νικόλαου Λούση. Η κ. Μαυρίδου έκλεισε υπογραμμίζοντας ότι η συμβολή της Πιερίας υπήρξε καταλυτική για την επανάσταση και εξέφρασε την ευχή η επέτειος του 1821 να είναι αφορμή εθνικού αναστοχασμού.

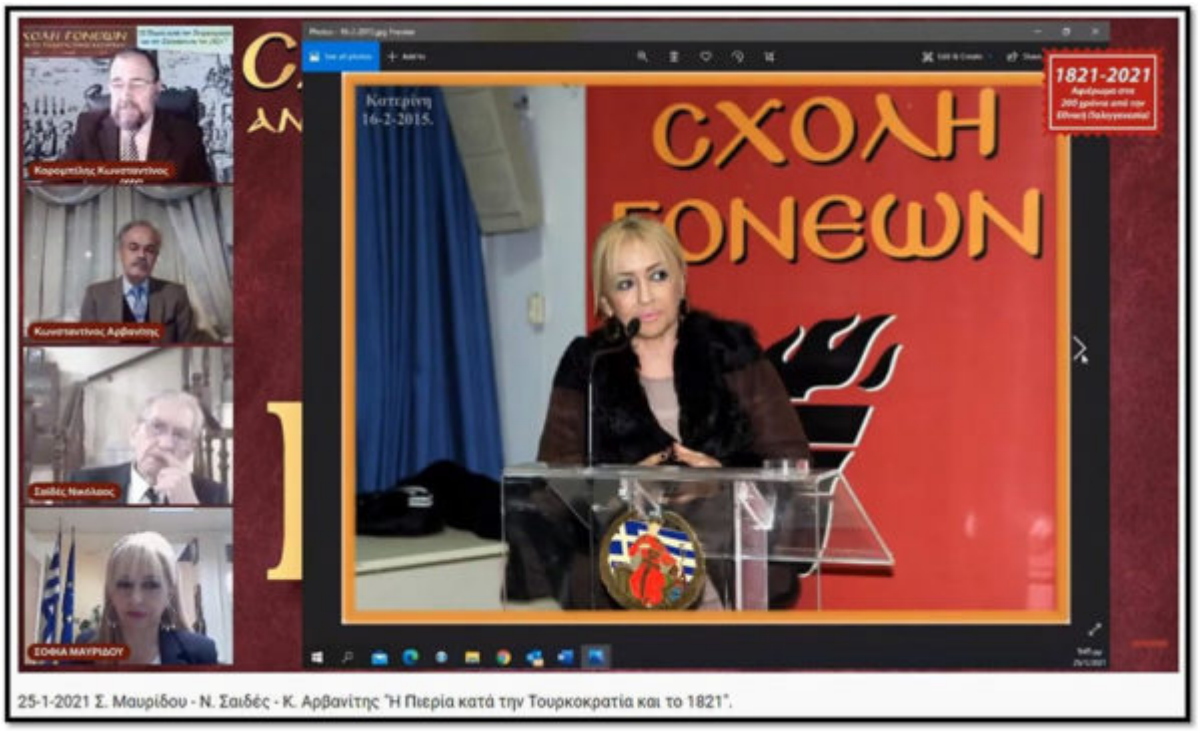

Ο τρίτος ομιλητής, δάσκαλος και ιστορικός ερευνητής, κ Νικόλαος Σαϊδές έκανε αναφορά στα καίρια γεγονότα της επανάστασης και της προπαρασκευής αυτής στον ευρύτερο Ολυμπικό χώρο καθώς και στις θυσίες των Πιεριέων –Ολυμπίων και άλλων Μακεδόνων κατά τον 9ετή αιματηρότατο Αγώνα των Ελλήνων για την απολύτρωση από τα δεσμά της Οθωμανικής αυτοκρατορίας.Η εξέγερση στον Όλυμπο και τα Πιέρια δεν πραγματοποιήθηκε ταυτόχρονα με τις περιοχές της Νότιας Ελλάδας. Κι αυτό γιατί υπήρξε έλλειψη σοβαρής οργάνωσης του Αγώνα και

καθυστέρησε αρκετά η προμήθεια των απαραίτητων πολεμοφοδίων. Όταν ο Εμμανουήλ Παπάς έφτασε στη Χαλκιδική, όλοι οι Ολύμπιοι περί τα τέλη Μαΐου του 1821 συνήλθαν μυστικά στη Μονή του Αγίου Διονυσίου στον Όλυμπο για ν' αποφασίσουν τις επόμενες επαναστατικές κινήσεις τους...Εκεί αποφασίστηκε ομόφωνα να σταλεί βοήθεια στην Κασσάνδρα και στο Άγιο Όρος. Πράγματι ο Εμμανουήλ Παπάς ενισχύθηκε από τον Διαμαντή Νικολάου, που είχε και το γενικό πρόσταγμα του αγώνα στην περιοχή μας, με τρεις συνολικά αποστολές πολεμιστών που συνολικά ο αριθμός τους έφτασε τους 600. Κατά την τρίτη δε αποστολή, περί τα τέλη Ιουλίου 1821, μετέβη εκεί και ο ίδιος ο Διαμαντής και συμμετείχε στις πολεμικές επιχειρήσεις στις Πόρτες. Λίγο αργότερα όμως επέστρεψε και πάλι στα Πιέρια για να συντονίσει τον αγώνα...

25-1-2021 Σ. Μαυρίδου - Ν. Σαιδές - Κ. Αρβανίτης "Η Πιερία κατά την Τουρκοκρατία και το 1821".

Χωρίς να υποβαθμίζεται η σημασία κάθε γεγονότος, δίνεται έμφαση στο ρόλο των κληρικών κατά την προετοιμασία του Αγώνα, στο έναυσμα που δόθηκε αρχής γενομένης της επανάστασης της Χαλκιδικής με τον Εμμ. Παπά, την επαφή απεσταλμένων Ολυμπίων στη Νότια Ελλάδα και την παροχή πολεμοφοδίων εξ αυτών (Τριπολιτσά, Υψηλάντης, Ύδρα, Σπέτσες, Ψαρά). Τονίστηκε η Ιερά Μονή Παναγίας Μακρυρράχης ως επαναστατικού όρμου, ο ρόλος του επικεφαλής Διαμαντή Νικολάου, Λιακόπουλων, Καραμήτσιου, Κώστα και Δήμου Νικολάου, Κασομούλη, Λαζαίων και λοιπών κλεφταρματολών στις επαναστάσεις τόσο της Ν. Δ. Πιερίας όσο και της Βόρειας.

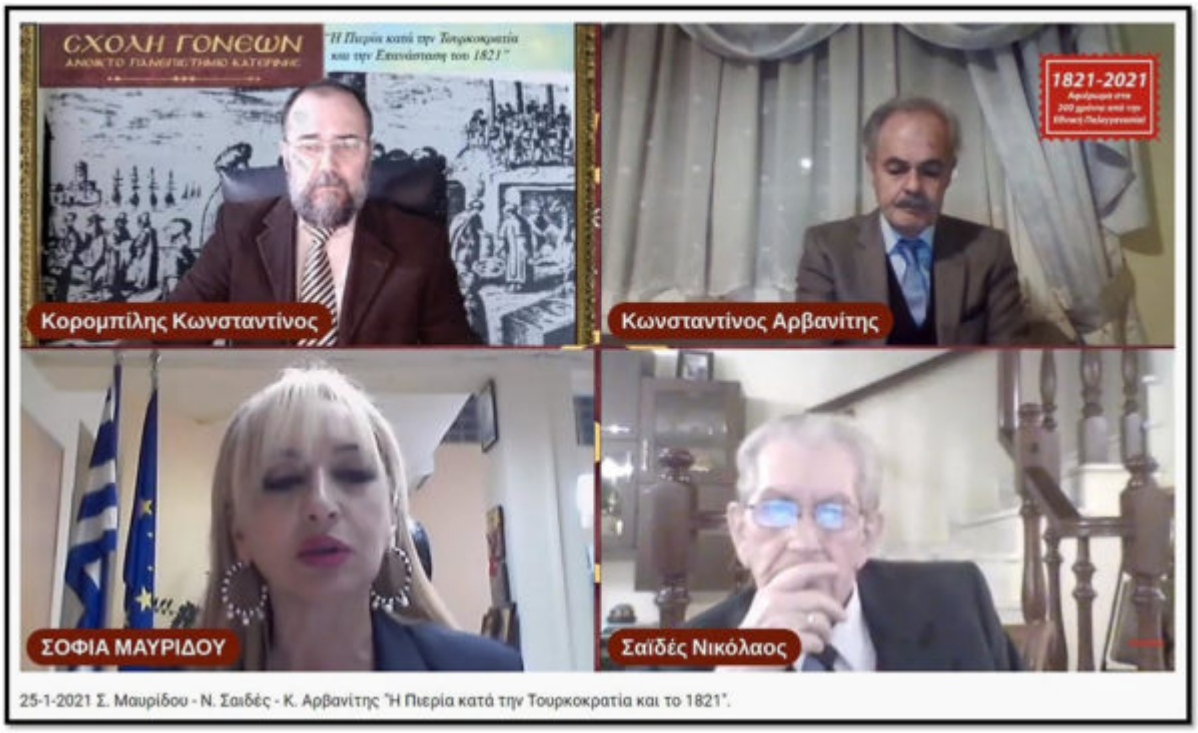

Από το Φεβρουάριο του 1822(στις 8/3/22 το πρώτο ντουφέκι) έως και τον Απρίλιο οι μάχες ήσαν επικές, αιματηρές(Φούντα ,Καστανιά κ.α.) σηματοδοτώντας την αρχή μα και το τέλος του Αγώνα στην Πιερία. Καταλήγοντας, γίνεται αναφορά στη βρεφοκτονία κατά την προσπάθεια διαφυγής των γυναικόπαιδων στα βουνά από τις ίδιες τους τις μάνες, ώστε να μην περάσουν τα τέκνα τους βασανιστήρια στα χέρια των αιμοδιψών Οθωμανών Τούρκων ,μια πράξη απελπισίας μα και υπέρτατης θυσίας των κατατρεγμένων προγόνων μας.